

mistet Besindelsen og blindthen givet sig Tilfældet og Lykken ivold.

En lille Triumf havde han iøvrigt at bygge paa midt i sit Nederlag. Baade ved Middagsbordet og navnlig nu paa Køreturen kunde han mærke, at Jakobe følte sig lidt besværet af sin hemmelige Forlovedes Tilstedeværelse. Han kunde se, at hun ofte maatte lægge Baand paa sig for overhovedet at svare Hr. Eybert, naar denne paa sin allerede ret fortrolige Maade bøjede sig henimod hende med en eller anden halvhøj Bemærkning. Ved et af de røde Skovled, som de maatte passere, var en fattig Kone kommen hen til Vognen for at falbyde Blomster; Eybert havde tilkastede hende en Sølv mønt, taget en Buket og smilende overrakt Jakobe den. Hun havde ogsaa modtaget den men uden nogen Tak; og hun var bleven ved at holde den nede i Skødet uden en eneste Gang at føre den op til sit Ansigt.

Per havde nøje mærket sig dette lille Træk. Overhovedet undgik intet hans skinsygt aarvaagne Øje, mens han sad der og stirrede paa hende med alle Pulsene bankende i Febertakt.

Egentlig var det først denne Eftermiddag ret gaaet op for ham, hvor dyrebar hun personlig var ham. Der var i saa Henseende foregaaet et Omslag i hans Stemning i de Timer, der var forløbne, siden hun forlod ham nede i den lukkede Alle ved Stranden. Hans første, forskrækkede